

PRO
ČTENÁŘE
STARŠÍ
18 LET

NA **druhý** POKUS

Je přitažlivý a bohatý
a je to její smrtelný nepřítel.
Zakázané ovoce nikdy nechutnalo tak dobře!

 metafora

T. L. SWANOVÁ

Tristana Milese jsem poprvé potkala, když se pokoušel převzít firmu, kterou jsem zdělila po svém zesnulém manželovi, a nenáviděla jsem ho už od pohledu. Teď, o půl roku později, jsem odletěla na konferenci do Francie – a ukázalo se, že on je jedním z přednášejících. Jenže teď vůbec není tak nesnesitelný, jak si ho pamatuji... a má oči jenom pro mě.

„Ten nejlepší důvod, proč se na pár hodin někam zavřít a nechat se pohlít mimořádnou love story, ze které vám bude pořádně horko.“

– uživatelská recenze, Amazon

„SEXY!!! Neskutečně vtipné a zároveň velmi emotivní.“

– uživatelská recenze, Amazon

NA druhý POKUS

T. L. Swanová

NA **druhý** POKUS

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Takeover © 2020 by T L Swan

Published by Montlake, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Zdenka Lišková, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 987-80-7625-575-3 (ePub)

ISBN 987-80-7625-574-6 (pdf)

ISBN 987-80-7625-171-7 (print)

*Tuto knihu bych chtěla věnovat abecedě,
jejíchž šestadvacet písmen mi změnilo život.
V těchto šestadvaceti znacích jsem se našla
a nyní žiji svůj sen.
Až si budete příště abecedu odříkávat,
vzpomeňte si na její moc.
Já to dělám každý den.*

Kapitola 1

Na stole mi zabzučí telefon. „Prosím?“ ohlásím se.

„Ahoj, na lince dvě máš Tristana Milese,“ sděluje mi Marley.

„Řekni mu, že mám moc práce.“

„Claire,“ vyhrkne a pak se významně odmlčí. „Tenhle týden je to už potřetí, co volá.“

„No a?“

„No a brzy ho to přestane bavit.“

„A tím chceš říct co?“ odseknu podrážděně.

„Tím chci říct, že tento týden jsme vypláceli mzdy z kontokorentu. Já vím, že si to nechceš přiznat, ale máme potíže, Claire. Musíš ho aspoň vyslechnout.“

Unaveně vydechnu a dlaní si promnu obličej. Víím, že má pravdu. Naše společnost, Anderson Media, se potápí. Zbývá nám posledních tři sta zaměstnanců z původních šesti set. Miles Media kolem nás krouží jako hladový vlk už několik měsíců, sledují nás a čekají na vhodný okamžik, kdy nám zasadí poslední ránu. Jejich alfa samcem není nikdo jiný než Tristan Miles, šéf akvizic a úhlavní nepřítel všech potápějících se firem světa. Jako pijavice se přisaje ke společnostíem, když klesnou až ke dnu, vysaje je, roztrhává je a pak z nich díky svým nekonečně výdělečným fondům vytříská další prachy.

Je to slizkej had. Zneužívá slabosti druhých a inkasuje za to miliony dolarů ročně. Je to bohatý rozmazlený parchant s pověstí nebezpečně inteligentního tvrdáka bez špetky svědomí.

Zosobňuje všechno, co na byznysu nenávidím.

„Jenom si poslechni, co ti řekne – to je všechno. Nikdy nevíš, jaká nabídka z něj vypadne,“ přesvědčuje mě Marley.

„Ale no tak,“ odfrknu si. „Obě přece víme, o co mu jde.“

„Claire, prosím. Přece nepřijdeš o domov. To nedopustím.“

Padá na mě smutek. Co jsem to způsobila? „Tak jo, poslechnu si ho. Ale tím to končí,“ svolím neochotně. „Sjednej mi s ním schůzku.“

„Jasně, super.“

„Moc se neraduj,“ napomenou ji. „Dělám to jenom, abych ti zavřela pusu, jasný?“

„Spolehni se, odtěď už mám pusu na zámek. Čestný skautský.“

„Jenom aby,“ usměju se. „Půjdeš se mnou?“

„Jasně, buď klidná. Strčíme tomu nafoukanému panákovi jeho šekovou knížku až tam, kam slunce nesvítí.“

Té představě se zasměju. „Tak jo, domluveno.“

Zavěším a vracím se k rozepsané reportáži. Přála bych si, aby byl pátek a já se na pár dnů nemusela strachovat o Anderson Media a účty.

Už jenom čtyři dny.

V úterý dopoledne společně s Marley odhodlaně kráčíme ulicí na místo našeho setkání. „Zopakuj mi, proč se musíme táhnout až sem?“ postěžuju si.

„Chtěl se sejít na neutrální půdě. Zamluvil stůl v restauraci Bryant Park Grill.“

„To je divný, nemáme s ním přece rande,“ uchechtnu se.

„Nejspíš to bude součást jeho velkého plánu.“ Zvedá ruce a naznačí nad námi duhu. „Neutrální půda,“ pronese dramaticky a rozšíří oči v úžasu. „A pak nás ojebe.“

„S úsměvem na tváři,“ dodám suše. „Bože, už teď ho nesnáším.“

Marley se uchichtne, ale hned mě zase cepuje: „A proto pamatuj na naši strategii,“ instruuje mě za chůze.

„Jasně.“

„Připomeň mi ji ještě jednou... ať si to zapamatuju.“

Usměju se. Marley je popleta. Roztomilá popleta, dlužno dodat. „Zůstat klidná, nenechat se vyprovokovat. Neříkat rovnou ne a nechat si ho v záloze jako pojistku.“

„Jo, to je slušný plán.“

„Měl by fungovat... sama jsi ho vymýšlela.“ Mezitím přicházíme k restauraci. Vyndávám si pudřenku se zrcátkem a znovu si nanáším rtěnku. Tmavé vlasy jsem si vyčesala do volného uzlu. Na sobě mám tmavomodrý kostýmek s béžovou hedvábnou halenkou, klasické lodičky na vysokém podpatku a perlové náušnice. Umírněné oblečení, protože chci, aby mě bral vážně. „Vypadám dobře?“ ověřuju si.

„Jsi k sežrání.“

Zatvářím se zděšeně. „Ale já nechci vypadat k sežrání, Marley. Chci vypadat drsně.“

Udělá na mě odpovídající grimasu. „Jsi drsňačka,“ zavrčí jako starý metalista a udeří se pěstí do otevřené dlaně. „Úplná železná panna.“

Usměju se na svou úžasnou kamarádku. Její zářivě rudé krátké rozčepýřené vlasy v punkovém stylu a růžové brýle ve tvaru kočičích očí jsou dokonale in. Na sobě má červené šaty s ramínky, pod které si navlékla jasně žlutou halenku. K tomu má červené punčochy a boty. Je tak trendy, až to působí výstředně. Marley je moje nejlepší kamarádka, moje důvěrnice a ta největší dřívka ve firmě. Za posledních pět let mě ani jednou nenechala ve štychu. Její přátelství je dar a já nemám zdání, co bych si bez ní počala.

„Připravená?“ ptá se.

„Jo. Jsme tu o dvacet minut dřív – chtěla jsem dorazit jako první. Mít navrch.“

Poklesnou jí ramena. „Když se tě zeptám, jestli jsi připravená, máš odpovědět: Já už se připravená narodila.“

Protáhnu se kolem ní. „Pojďme to vyřídit.“

Narovnáme se, psychicky se připravíme a vcházíme do foyer. Číšník se na nás usměje. „Dobrý den, dámy. Jak vám mohu pomoci?“

„Ehm,“ ohlédnu se na Marley. „S někým tu máme schůzku.“

„S panem Tristanem Milesem?“

Zamračím se. Jak to mohl vědět? „Ano... s ním.“

„Má nahoře zamluvený soukromý salonek,“ ukáže nám rukou na schody.

„Jistě, jak jinak,“ zamumlám si pro sebe.

Marley znechuceně ohrne ret a pak společně stoupáme nahoru. Patro zeje prázdnotou. Rozhlédnu se kolem a spatřím muže, který telefonuje na terase. Dokonale padnoucí tmavomodrý oblek, nažehlená bílá košile, vysoký a dobře stavěný. Tmavě hnědé vlasy má nahoře trochu delší a vlnité. Vypadá spíš jako model z časopisu než slizký had.

„No ty bláho... ten je ale krásnej,“ zašeptá vzrušeně Marley.

„Drž klapačku,“ umlčím ji v panice, že ji zaslechne. „Ovládej se, laskavě.“

„Ježší, já vím,“ štouchne do mě loktem a já jí to oplatím.

On se otočí, obdaří nás širokým úsměvem a zvedne ukazováček, aby naznačil, že se nám bude hned věnovat. Falešně se na něj usměju a on se k nám otočí zády, aby v klidu dokončil hovor. Pohledem mu propaluju díru do zad a moje nenávisť k němu roste. Jak se opovažuje nechat nás čekat? „Ani slovo,“ varuju Marley.

„A můžu hvízdát?“ zašeptá, aniž by z něj spustila obdivný pohled. „Rozhodně bych na něj na ulici zahvízdala. Ať už je to kokot, nebo ne.“

Unaveně si promnu kořen nosu – už teď je to katastrofa. „Prosím tě, hlavně nemluv,“ připomínám jí znovu.

„Dobře,“ slibuje a naznačuje, jak si zapíná pusu na zip.

On mezitím zavěsí a vykročí směrem k nám. Je zosobněním sebedůvěry. Se zářivým úsměvem mi podává ruku. „Dobrý den, já jsem Tristan Miles.“ Má dolíčky ve tvářích, ostře řezanou čelist, běloskvoucí zuby a...

Podáváme si ruce. Ta jeho je silná a velká a já okamžitě pocítím sexuální přitažlivost, která z něj sálá. Jiskra, která mezi námi přeskochí, mě přiměje podvědomě ustoupit. Nechci, aby poznal, že mě zaujal. „Dobrý den, já jsem Claire Andersonová. Těší mě,“ řeknu a ukážu na Marley. „A toto je Marley Smithsonová, moje pravá ruka.“

„Dobrý den, Marley,“ usměje se na ni. „Rád vás poznávám.“ Pokyne rukou ke stolu. „Posaďte se, prosím.“

Se srdcem až v krku si sedám. Skvělý. Jako by nestačilo, že jsem už tak rozhozená, ještě ke všemu se z něj vyklube pohledný zmetek.

„Kávu, čaj?“ Ukazuje na připravený ták s občerstvením. „Dovolil jsem si objednat ranní čaj.“

„Kávu, prosím,“ odpovím. „Jenom s mlékem.“

„Pro mě taky,“ dodává Marley.

Pozorně nám oběma nalévá kávu a servíruje ji i s talířkem, na kterém jsou zákusky.

Musím se držet, abych neřekla něco jedovatého. Nakonec i on usedá naproti nám. Jednou rukou si rozepíná sako a s jistou elegancí si dělá na kavárenské židli pohodlí. Zvedá ke mně pohled. „Rád vás konečně poznávám, Claire. Hodně jsem toho o vás slyšel.“

Podrážděně nadzdvihnu obočí, ještě ke všemu má chraplavý a smyslně mužný hlas. „Nápodobně,“ opáčím.

Nenápadně mrknu dolů a všímám si zlatých manžetových knoflíčků s černým onyxem a masivních rolexek. Všechno na něm smrdí prachama. Vůni jeho kolínského ze sebe budu smývat týden. Snažím se ji nevdechovat, ale jak, když je tak nadpozemská? Koutkem oka mrknu po Marley, která ho hltá očima a nepřítomně se na něj usmívá... je do něj blázen.

Super.

On se opírá zády o opěradlo, uvolněný a sebejistý, chladný a vypočítavý. „Jak se máte?“

„Skvěle, děkuju za optání,“ odvětim lehce nedůtklivě. „Mohli bychom jít rovnou k věci, pane Milesi?“

„Tristane,“ opravuje mě.

„Tristane,“ zopakuju. „Proč jste tolik stál o naši schůzku? Co vás přimělo volat mi poslední měsíc pětkrát do týdne?“

Ukazovákem si přejeđe po plných rtech, jako by se snažil maskovat pobavení, a nedovolí mi uhnout očima. „Nějaký čas už Anderson Media sleduju.“

Povytáhnou obočí, protože jeho tón se mi ani trochu nelíbí. „Prosím, prozradte, na co jste přišel?“

„Že každý měsíc propouštíte.“

„Reorganizujeme.“

„Ne z vlastní vůle.“

Něco mě na něm hrozně štve.

„Vaše nabídka mě ani trochu nezajímá, pane Milesi,“ utnu ho. Marley mě pod stolem kopne do kotníku a já sebou nepatrně trhnu. *Au...* to bolelo. Podívám se na ni a ona nenápadně vykulí oči v domluveném signálu *drž klapačku*.

„Jak jste přišla na to, že pro vás mám nějakou nabídku?“ ozve se hezoun chladně.

Kolikrát už musel vést stejný rozhovor? „A nemáte snad?“

„Ne,“ řekne a napije se kávy. „Chci vaši společnost odkoupit, ale nenabízím žádné volňásky.“

„Jistě,“ ucedím.

Marley mě znovu nakopne... kruci, to bolelo. Vrhnu po ní podrážděný pohled a ona předstírá milý úsměv. *Bud nad věcí*, říká mi očima.

„A co myslíte těmi volňásky, pane Milesi?“

„Tristane,“ opravuje mě znovu.

„Budu vám říkat, jak se mi zachce,“ odseknou.

Usměje se, tak pomalu a smyslně, jako by si užíval každou minutu našeho rozhovoru. „Vidím, že jste vášnivá žena,

Claire, a to je obdivuhodné... ale nechme emoce stranou. Pojdme mluvit vážně.“

Pevně semknu rty, abych se udržela.

„Poslední tři roky je vaše společnost v silné ztrátě. Na všech frontách vás opouští reklamní inzerenti.“ Prsty jedné ruky se opře o spánek a pozorně se na mě zadívá. „Řekl bych, že čísla jsou vaší noční můrou.“

Pod jeho pronikavým pohledem ztěžka polknu.

„Dokážu vás té tíhy zbavit a vy si můžete vzít těžce vydřenou dovolenou.“

Cítím, jak mi hněv zvyšuje tlak. „To by se vám líbilo, že? Zahrát si na lidumila a zbavit mě *té tíhy*... přijet na bílém koni a zachránit království.“

Dívá se na mě a po tváři mu přelétne úsměv.

„Já svou společnost podržím, i kdyby to mělo být to poslední, co udělám,“ zavrčím a vzápětí ucítím tak ostrou bolest na kotníku, až nadskočím. Dochází mi trpělivost. „Přestaň do mě kopat, Marley,“ obořím se na ni.

Ten had se tomu zasměje a zatěká mezi námi očima. „Jen tak dál, Marley,“ řekne jí. „Třeba dostane rozum.“

Otráveně obrátím oči v sloup. Je mi trapně, že mě moje asistentka tajně kope pod stolem.

Miles se nakloní dopředu a v očích mu zasvítí nové odhodlání. „Claire, musíme si něco ujasnit. Já vždycky dostanu, co chci. A teď chci Anderson Media. Můžu je dostat teď za dobrou cenu, která vám zaručí ochranu. Nebo,“ nonšalantně pokrčí rameny, „si můžu počkat zhruba šest měsíců, až k vám vtrhnou likvidátoři a koupit to za pár drobných. A ještě budete v bankrotu.“ Sepne před sebou ruce do stříšky a vyzývavě se na mě podívá. „Oba víme, že se blíží konec.“

„Ty sobeckej parchante,“ zašeptám.

Pyšně se usměje a provokativně vystrčí bradu. „Kam se poděl lidumil, Claire?“

Tlukot srdce mi začíná hučet v uších a moje zlost pozvolna roste.

„Přemýšlejte o tom.“ Vyndává vizitku a posílá mi ji přes stůl.

TRISTAN MILES

212-555-4946

„Já vím, že jste si takový konec nepředstavovala, ale přišel čas podívat se pravdě do očí,“ pokračuje.

Dívám se na něj, jak přede mnou sedí, chladný a bezcitný, a cítím, jak mi emoce bublají nebezpečně blízko pod povrchem.

Naše oči se do sebe navzájem vpíjejí. „Přijměte mou nabídku, Claire. Ještě dnes odpoledne vám pošlu hrubý nástin. Bude o vás dobře postaráno.“

Můj pohár trpělivosti právě přetekl a já se taky nakláním dopředu. „A kdo se podle vás postará o odkaz mého manžela, pane Milesi?“ zasyčím na něj. „Miles Media to asi nebudou.“

V pokusu o soucitný úsměv zkrouť rty. Poprvé trochu znejistěl.

„Víte vy vůbec něco o mně a mé společnosti?“

„Jistě.“

„Pak *jistě* víte, že ji s láskou vybudoval můj manžel. Že tvrdě dřel celých dvacet let, aby ji vybudoval od nuly. Že jeho snem bylo předat ji svým třem synům.“

Tentokrát mu nedovolím uhnout očima já.

„Takže se sakra neopovažujte,“ prásknu dlaní o stůl a cítím, jak se mi zalévají oči slzami, „sedět tady s tím samolibým úsměvem na tváři a vyhrožovat mi. Protože věřte mi nebo ne... *pane Milesi...* že to, čím mě tady strašíte, není ani z poloviny tak hrozné jako ztráta blízkého člověka.“ Zvedám se. „Já už v pekle byla a dokázala jsem se z něj vyhrabat. A nedovolím nějakému rozmazlenému parchantovi, aby mě tady školil jako malou holku.“

Rádoby se usměje, ale už v tom není nic samolibého.

„Už mi nevolejte,“ doporučuju mu a odsouvám židli.

„Ještě si to promyslete, Claire.“

„Jděte k čertu,“ zavrčím na něj a vyřáším ke dveřím.

„Víte, ona dnes nemá svůj den. Určitě to ještě zvážíme,“ breptá Marley zahanbeně. „Děkuju za ten zákusek, byl vážně moc dobrý.“

Na schodech si z tváří vztekle otírám slzy a vybíhám ven z restaurace. Nemůžu uvěřit, že jsem se chovala tak neprofesionálně. Je mi hrozně trapně a zároveň se mi hrnou nové slzy hněvu do očí.

Marley vybíhá za mnou. Je radši zticha a pak se rozhlédne se po ulici. „Kašli na to, Claire – práce počká, nejdřív se potřebuješ něčeho napít.“

Tristan

Stojím u okna, ze kterého vyhlížím na New York. Ruce mám strčené do kapes u kalhot a ten divný pocit mi už zase vypaluje díru do žaludku.

Claire Andersonová.

Krásná, chytrá a hrdá.

Nesejde na tom, kolikrát jsem se v průběhu uplynulých třech dnů pokoušel na ni zapomenout, nejde to.

Způsob, jakým se na mě dívala, jak voněla, jak se jí rýsovala plná prsa pod halenkou...

Ten oheň v jejích očích.

Bezpochyby je tou nejkrásnější ženou, kterou jsem v poslední době viděl, a její plamenná slova mi pořád zní v uších:

„Takže se sakra neopovažujte sedět tady s tím samolibým úsměvem na tváři a vyhrožovat mi. Protože věřte mi nebo ne... pane Milesi... že to, čím mě tady strašíte, není ani z poloviny tak hrozné jako ztráta blízkého člověka. Já už v pekle byla a dokázala jsem se z něj vyhrabat. A nedovolím nějakému rozmazlenému parchantovi, aby mě tady školil jako malou holku.“

Usedám k pracovnímu stolu a pohrávám si s perem mezi prsty. Přemýšlím, co jí řeknu. Musím jí zavolat a navázat na naše předchozí jednání, jakkoliv se nevyvedlo. A toho se právě děším. S těžkým povzdechem vytáčím její číslo. „Kancelář Claire Andersonové.“

„Dobrý den, Marley. Tady Tristan Miles.“

„Ach, dobrý den, Tristane,“ zdraví mě nadšeně. „Chcete mluvit s Claire?“

„Ano, přesně tak. Je to možné?“

„Hned vás spojím.“

„Děkuji.“

Chvilí čekám a pak už se ozve: „Haló, u telefonu Claire.“

Zvuk jejího hlasu mě přiměje zavřít oči. Je tak sexy, trochu chraplavý, svůdný...

„Dobrý den, Claire, tady Tristan.“

„Aha,“ hlesne a odmlčí se.

Sakra... Marley jí neřekla, že jsem to já.

Zase ten divný pocit v kostech. „Jenom jsem se chtěl ujistit, jestli jste po našem jednání v pořádku. Mrzí mě, že jsem vás rozrušil.“ *Zašklebím se... Co to plácáš? Tohle jsi v plánu neměl.*

„Do mého duševního rozpoložení vám nic není, pane Milesi.“

„Tristane,“ opravuju ji automaticky.

„Co byste potřeboval?“ praví netrpělivě.

Najednou mám v hlavě prázdko...

„Tristane?“ osloví mě konečně jménem.

„Napadlo mě, jestli byste se mnou v sobotu nezašla na večeři.“ V šoku zavírám oči... Co to ze mě proboha vypadlo?

Chvilí neodpovídá a pak překvapeně zareaguje: „Vy mě zvete na rande?“

Znovu zkřívím obličej. „Mrzí mě, jak jsme se rozloučili. Rád bych to napravil.“

Blahosklonně se uchechtne. „Vy si ze mě asi děláte legraci, že? S vámi bych nešla na večeři, ani kdybyste byl poslední

chlap na Zemi,“ řekne pološeptem. „Vaše peníze ani vzhled na mě dojem neudělají, pane Milesi.“

Kousnu se do spodního rtu... *au.* „Neberte si naše setkání osobně, Claire.“

„Pro mě bylo naše setkání velmi osobní. Běžte a najděte si nějakou jinou oběť, kterou oblbnete vínem a večeří. Já nemám ani nejmenší zájem randit s hyenou, jako jste vy.“ Položí to a na druhém konci se rozhostí ticho.

Nevěřicně zírám na telefon v ruce. Její bojovná slova mi vehnala adrenalin do žil.

Nevím, jestli jsem víc v šoku, nebo ohromený.

Nejspíš oboje.

Ještě nikdy mi žádná nedala tak rychle košem a rozhodně se mnou nikdo takhle nemluvil.

Zapínám počítač a do vyhledávače zadávám: *Kdo je Claire Andersonová?*

Kapitola 2

O šest měsíců později

Čtu si pozvánku:

OVLÁDNĚTE SVOU MYSL

Bože, to jsou ale kraviny.

Musím se z toho nějak vyvléknout – nic horšího mě snad ani nemohlo potkat.

„Myslím, že ti to prospěje,“ tvrdí Marley.

Vzhlednu ke své spolehlivé kamarádce, která dělá všechno pro to, aby mě přesvědčila a vytáhla mě z mé komfortní zóny. Víím, že to se mnou myslí dobře, ale všechno má svoje meze. „Marley, na rovinu. Jestli si myslíš, že mi pomůže nějaký motivační seminář s bandou bláznů, je to s tebou horší, než jsem si myslela.“

„Nech toho, bude to skvělý. Budeš cestovat, poznáš nové lidi, přijdeš na jiné myšlenky a vrátíš se senzačně odpočatá. Práce, osobní život i všechno ostatní ti poběží jako na drátkách.“